

GOSPODAR.

Izid ljudstvu v ponk in zabavo.

Prejeto od št. 100
za v št. 100 in pri
gospod. Novak-u na
velikem trgu po 10 h.

Iskopi se so vsi
dajo, neplačani listi
se so uprjavajo.

Za enostavno se plačuje
od navadne vrste,
se so natisne enkrat,
po 15 h, dvakrat 25 h,
trikrat 35 h.

Iskopi se so uprjavajo
do srede opoldne.

Štev. 51.

V Mariboru, dne 22. decembra 1904.

Tečaj XXXVIII.

Slovenski možje, na noge!

Shod nemškutarških pristašev se je zadnje nedelje, dne 18. t. m. slabo obnesel. Ako bi jim ne prišli socialdemokratski delavci in nemski mladiči iz mesta na pomoč, potem bi ostala velika zborovalnica prazna. Kaki »kmetje« so imeli zadnje nedeljo prvo besedo, treba nam je imenovati le predsedništvo in govornike. Predsednik je bil trgovec Štigar, zapisnikarja mestni učitelj Sedlatscheck in odvetniški uradnik Srpp, govorniki so bili: meščan Girstmayer, vinotrtar in meščan Pfrimer, pek in meščan Ornig, pisarniški uradnik Vidmar, delavski tajnik Muhič, črešnevski »kmet« Kresnik in šentjakovski »kmet« Škof. Ti vsi skupaj niso poklicani govoriti v imenu slovenskega spodnještajerskega kmeta. Ti ljudje pa tudi nikdar niso volili naših slovenskih poslancev, zato tudi nimajo pravice, dajati zaupnic ali nezaupnic našim poslancem. In če to storijo, smešijo se samo, ker govorijo, kjer jih nihče ne posluša.

Da pa se da slovenskim kmetom volilcem priložnost, da slišijo svoje poslance in jim povedo svoje želje, sklicuje se za dne 27. decembra shod slovenskih kmetov volilcev v Mariboru, ki se začne ob 10. uri dopoldne v Narodnem domu.

Že zadnje nedelje so se stajerčijanski pristaši osmešili pred javnostjo, ker se jih je zbralo tako malo število, da so morali z meščani napolnjevati zborovalno dvorano. Dne 27. decembra naj jih osmešijo zavedni slovenski kmetje v drugokrat s tem, da pridejo v celih trumah na zborovanje. Naj Maribor vidi, kako mlo kmetov se je izneverilo svoji narodnosti, naj vidi, da se naši kmetje ne obešajo zaradi praanih besed na nemške meščanske škrice, ampak svojo bodočnost si gradijo v lepi složnosti s svojimi najboljšimi sinovi.

Na shodu bodo poročali naši poslanci o svojem delovanju oziroma postopanju v deželni in državnem zboru, a volilci so poklicani, da jim naznanijo vse, kar želijo o njih ali kar se jim ne dopade. Vsakdo bo smel govoriti!

Slovenski možje, na noge! Pridite dne 27. t. mes. v velikem številu na slovenski kmetški shod v Maribor!

Širimo naše časnike!

Želje ničesar ne store
Ne slova mnogo več, —
V dejanju le pokazi se
Bojovník ti goreči!

Alastor.

Te besede pesnikove so vredne popolnega uvaževanja. Naša domovina ima le pre-

več ljudi, ki ji pač žele dobro, a za njo ne store ničesar. Kaj čuda zato, da se je v mnogih krajih vsled naše nedelavnosti silno ugnedil sovražnik, kjer se pred leti ni bilo sluha o njem. Ne prikrivajmo si bridke resnice: sami smo krivi na mnogih krajih našega nazadovanja. Spali smo in sovražniku je bilo lahko posejati med žlahtno pšenico ničvredno ljuliko — ostudnega »Štajerca«. So župnije, kjer se prej ni nič storilo za razširjenje naših dobrih listov, ki so sedaj polne gnjilobe. Ko se je to grdo berilo ugnedilo, ga je marsikje težko odpraviti. Veliko je treba truda, a uspehi so čestokrat majhni. Sicer pa ne smemo omahnuti v delu, resnica mora prej ko slej zmagati. Škoda je pač za mnoge nesrečne žrtve znanega lista. Mnogi so prišli po njem ob vso vero, ob vsako pošteno mišljenje, postali so, dasi naši bratje, zavezniki naših najhujših sovražnikov, da imamo jih že, kakor je vsem znano, ki so po tem listu srečno prišli — na vislice. Proč toraj s takim peklenskim berilom!

Da omejimo, da uničimo pogubni upliv tega lista, njegovih pristašev in nemškutarško-luteranske stranke, ki stoji za njim, širimo z vsemi močmi naše katoliške liste, zlasti še naš list, ki se že 38 let uspešno poteguje za naše verske in narodne svetinje. Delu nasprotnikov postavimo nasproti naše delo. »Slov. Gospodar« in »Naš Dom« morata priti v vsako pošteno krščansko slovensko hišo. Kar je dobrih ljudi v katerikoli občini, obožujemo jih z našim listom, da bodo vedeli braniti našo sveto stvar, da se bodo tudi vojskovali za njo. To je najboljši način, po

Listek.

† Alojzij Velebil.

(Iz nagrobnice, katero je govoril prof. dr. Medved.)

Sterodavna župnijska cerkev pri Sv. Petru poleg Maribora gleda mnogokrat slovesnosti, ki napolnjujejo človeška srca z najslajšim veseljem, z rajsko radostjo...

Toda — kaj občutijo danes naša srca?

Oh, samo grenko žalost, samo bridke bolečine, samo gorje nad prehudo izgubo, ki nas je neusmiljeno zadela.

Ob tih tragi stojimo. V njo smo položili truplo premilega nam moža; njega, ki smo ga vedno tako zelo ljubili, ki bi ga še tako radi med seboj imeli, njega, ki ga bomo tako težko pogrešali!

Blagorodni in obče spoštovani gospod Alojzij Velebil, veleposestnik pri Sv. Petru, je umrl dne 19. listop. 1904 v 62. letu svoje starosti; že leži tu pred nami z namenom, da ga izročimo v naročje matere zemlje.

O — koliko in kaj smo z njim k večnemu počitku položili! Kakšno blago srce boš ti, grob, odselej zakrival!

Nepozabljivi rajnik g. Velebil je bil mnogo

let cerkveni ključar župnijske cerkve pri Sv. Petru. Z vso skrbjo in gorečnostjo je opravljal dostikrat težavno in požrtvovalno službo; župnijska cerkev mu je bila rajsko veselje, njej služiti mu je bila sveta dolžnost. To je hvalevredno znamenje, kako je on bil sveti cerkvi vdan, zraven je pa to tudi najlepše priznanje, kako da so ga vrli in vneti dušni pastirji pri Sv. Petru v tej službi čislali in cenili.

Bil je rajnik tudi več let župan pri Sv. Petru. Njegovi soobčani mu niso mogli večje časti skazati, kakor da so ga za svojega župana izvolili ter mu izročili skrb za celo obširno sosasko. Kakor vnet gospodar za svoje posestvo, tako se je potegoval pokojni Velebil vsikdar za svojo občino ter je na ta način opravičil neomejeno zaupanje svojih sosedov. S previdno modrostjo in z veliko izkušnostjo je povsod povspeševal blagor svoje občine.

Boril se je vedno za svete pravice svojega milega naroda, kojega zvestega sinu se je vselej z navdušenjem imenoval in spoznaval, kajti bil je značajan mož, mož v besedi in dejanju!

Mnogoterim prijateljem bil je res odkritosrčen prijatelj, ljubezniv s svojim prijaznim obnašanjem, postrežljiv s svojim plemenitim srcem; daleč naokoli je bil po teh svojih

lepah lastnostih znan in zaraditega tudi povsod priljubljen.

Ubogim revežem in sirotam je bil blag dobrotnik; njegova hiša je bila siromakom vedno odprta; marsikatero solzo je obrisala njegova očetovska dobrotljivost; marsikatero srce bo še dolgo let milo klicalo in vpraševalo: kje so preblagi oče Velebil?

Kako tedaj ne bi za njim žalovali mi vsi, kako ne bi plakali ob njegovem grobu!

Neizmerno težko nam je, posloviti se od preljubega rajnega. Srce nam bo vztrepetalo, ko bomo čuli grometi težke grude po njegovi tragi; ustnice se nam bodo tresle, ko mu bodo sedaj zadnjic rekli: Z Bogom!

In vendar mora priti — le-ta žalostni: Z Bogom!

Z Bogom! naš nepozabljivi gospod Alojzij Velebil, tako ti kliče vsa šentpeterska župnija, katero prezgodaj zapustiš.

Z Bogom! ti kličejo tvoji mnogostevilni prijatelji in znanci, katerih srce si samo sedaj ranil, ko si se od njih ločil.

Z Bogom! ti kličejo tvoji odlični sorodniki, katerim si bil čast in ponos, pomočnik in dobrotnik.

Z Bogom! ti kličejo tvoje štiri hčere, ki v tebi izgubijo svojega rednika, svojo zalombo, svoje upanje.